

[Poul Schlüter.]

ganske enige om, at nu må vi se at få det løst. Til gengæld mener vi, at selv om det skal løses og løses hurtigt, er det vigtigt, at vi prøver at gøre det på en praktisk og jordbunden måde og helst således, at vi undgår at opbygge nye snørklede administrative systemer med den følge, at ingen, hverken i befolkningen eller blandt de særlig interesserede, kan finde ud af, hvordan det hele nu virker, og hvordan ansvaret er fordelt.

Det tør siges, at der er noget at vælge imellem. Vi har nu ligesom under sidste førstebehandling tre principforslag, det ene regeringens, det andet det radikale venstres og venstres og så det konservative folkepartis.

Spørgsmålet er nu, hvor alvorlig genfremsettelsen af regeringsforslaget egentlig er. Det er jo tanken om storamtet i hovedstadsregionen, som her igen lægges på folketingets arbejdsbord, men jeg har forstået det sådan, at i realiteten har regeringen opgivet at føre denne plan igennem. Så kan man naturligvis undre sig over, at lovforslaget fremsættes. Jeg forstår, at det nærmest sker af formelle grunde, for at indenrigsministeren ligesom kan have et udgangspunkt for udvalgsforhandlingen. Jeg tager det temmelig fortrøstningsfuldt, og jeg mener egentlig, at det ville være nyttigt, hvis indenrigsministeren, også af hensyn til den debat, som skal finde sted rundt om i kommunerne i området og i offentligheden, helt klart ville erkende, at han nu er kommet så langt, at han ser væk fra den mulighed, at storamtsløsningen skulle blive til lov. Sådan bedømmer vi andre det, og det mener jeg er politisk realitetsbetonet af os.

Jeg skal slet ikke gentage de indvendinger imod storamtet, som jeg havde med i min tale i fjor, hvor jeg altså endnu tog indenrigsministeren alvorligt, hvad jeg ikke gør i dag på dette punkt. Det lader jeg ligge. Jeg mener, det er åbenbart, at en storamtsløsning ville være forfærdelig upraktisk. Den ville være dårlig for området og, tror jeg, også for resten af landet.

Tanken om et hovedstadsråd finder vi i min gruppe mere praktisk, mere realisabel, men alligevel synes vi ikke, det er den ideelle løsning. Ideen om hovedstadsrådet, således som forslagsstillerne har udformet det, går jo på, at vi skulle have tre folkevalgte

organer i hovedstadsområdet, og vi bedømmer det således, at hvis man kan undgå den treleddede ordning, når det drejer sig om de parlamentariske forsamlinger, vil det være det enkleste. Der er nogle ting, som kan tale for ideen om et hovedstadsråd, det kan jeg se, men på dette afgørende punkt er vi meget betænkelige. Vi tror, det bliver snørklet og indviklet, og vi tror, at det vil forflygtige ansvarsforholdene over for vælgerne i hovedstadsområdet, hvis de i nogle relationer har deres primærkommunalbestyrelse at holde sig til, i andre relationer har amtsrådene at holde sig til og på et tredje område får et hovedstadsråd at holde sig til. Det kan være svært nok for eksperter at finde ud af, hvor kompetencen ligger, men for vælgerne tror jeg det bliver aldeles håbløst. Det er en spredning af opgaverne på for mange folkevalgte organer, og derfor mener vi, at vi skal søge at undgå den konstruktion, og vi tror også, det kan lade sig gøre.

Således når jeg frem til at gøre nogle få bemærkninger ligesom i fjor om det konservative folkepartis skitse.

Her synes jeg indenrigsministeren har misforstået situationen. Det, vi søger med vor skitse, er at opbygge en ordning, som reelt er toledet, egentlig ligesom ideen om primærkommuner og storamt. Vi starter med at analysere, hvilke samarbejdsområder det er nødvendigt at være fælles om i hovedstadsregionen. Det er nogle af arbejdsopgaverne, men det er jo langt fra dem alle, og vi mener, det er så forholdsvis få, at man kan etablere nogle nye samarbejdsorganer, som klarer dem, og så i øvrigt holde sig til amter og primærkommuner i hovedstadsområdet, ligesom vi kender det i resten af landet. Når der ved siden af primærkommuner og amter, som vi kender det i resten af landet, er brug for nogle nye organer med beslutningsmyndighed i hovedstadsregionen, har det sin særlige begrundelse i, at der her er tale om samlede byområder, som meget ofte er helt sammenbyggede, hvor det i alt fald ikke er det typiske, hvis vi går ud i landet.

Vi tror, man skal fastholde så vidt muligt i hovedstadsregionen den samme struktur, som vi kender i resten af landet, men så pille samarbejdsopgaverne, som vitterlig er der, ud og tilrettelægge nogle samarbejdsor-